

Trinitatis

Mattæus 28,16-20

Af Elof Westergaard

Mig er givet al magt

Mig er givet al magt i himlen og på jorden, siger Jesus, og han opfordrer sine disciple til at gå ud i verden, døbe i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og give alt det videre, som han har sagt til dem, mens de var sammen.

✠

Hvor er det befriende, at Jesus siger: *Mig er givet al magt i himlen og på jorden*. Magten er hverken din eller min. Den tilhører den korsfæstede og opstandne Kristus.

Jeg kan allerede mærke lettelsen i skuldrene. Det er som om en byrde er taget fra mig. Det minder mig om ord, Jesus siger et andet sted, hvor han slår ud med sine arme og hænder og inviterer ind: *Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile* (Matt 11,28).

Det er hverken dig eller mig alene, der skal løfte samfundet og bære kirken, himlen eller jorden.

Folk kan forholde sig til mig, som de vil. Jeg skal naturligvis stå til ansvar for min arrogance og mine fejl, men jeg er kun et menneske og kan ikke selv holde himlen oppe og hjulene i gang.

Min opgave er derimod enkel og klar: døb og lær! Elsk Gud og elsk din næste!

✠

Nogle af os, som hører evangeliet i dag, når måske kun at blive anfægtet af Jesu ord, tænker hvem er han, som tillader sig at sige: magten er min. Hvis der var tale om en verdslig magthaver, en populistisk leder af i dag, ville der også være al god grund til bekymring og mobilisering af al vores kritisk sans, men det er den korsfæstede og opstandne Jesus, der siger: Magten er min.

Derfor ingen grund til bekymring. Ydmygheden er så dybt indskrevet i denne mand. Han er ikke bange for at være blandt syge og udstødte. Han spiser gerne sammen med dem, og han ender selv med at hænge henrettet blandt forbrydere på Golgathas bakke. Naglehullerne i Jesu fødder og hænder og korset som symbol på hans liv og virke vidner om en magt, som ikke puster sig op, men som er karakteriseret ved nærvær i mørke og trøst af fortabte.

✠

Jeg kan føle mig nok så fortabt og isoleret i mit eget kammer, men jeg er under Jesu magt ikke alene i mit mørke og min ensomhed. Han, som har magten, har selv været i mørket og har stået alene i verden. Når Jesus siger: *Mig er givet al magt i himlen og på jorden*, vækker det derfor ikke blot lettelse i mig, men også

mod til at gå ud dagligdagen og fremtiden i møde. Guds velsignelse, barmhjertighed og nåde møder mig i ham, og de åbner alle døre

Hvilken lykke, at han, som lade nåde gå for ret, har al magt over himlen og jorden.

✠

Da kristendommen spredte sig i den antikke verden og siden blev rigsreligion medførte den nedlukning af de andre guders templer. De græsk-romerske guder forsvandt, men den forbindelse mellem himmel og jord, som de repræsenterede, blev ikke spærret af¹. Himlen blev ikke lukket ned. Tværtimod! Jorden var fortsat åbent for det himmelske, og himlen fortsat åben for det jordiske.

Jesus trådte nu så entydigt frem som broen mellem paradiset og jordens mere gølge egne og som stigen mellem Guds rige og verden. Men Jesu ansigt og krop, ord, liv og gerninger, død og opstandelse, viser forbindelsen som mere og andet end en bro og en stige. Der er tale om en forbindelse af personlig art.

Krybben i stalden julenat, korset og den tomme grav påskemorgen står sammen med den vind og den ild, som Gud sendte pinsedag som tegnene på Guds vilje til at være os mennesker nær. De står som tegn i verden på, at det gælder, hvad Jesus sagde i afskedsordene i evangeliet i dag: *Mig er givet al magt i himlen og på jorden.*

✠

Amen

¹ Peter Brown, *The Rise of Western Christendom*, Oxford 2013.